

linger af Kvæg og Deslige. Naar der udstilles en smuk Sæst, og den faar første Præmie, saa medfølger der gjerne en Beretning over dens Afstamning baade i første, andet og tredje Led. Naar nu de forskellige Landbrugforeninger udstille Byg eller Mel, og der tilkjendes Udstillerne forskellige Præmier, saa vilde jeg finde det rigtig, om de Vedkommende, navnlig Landbrugskonfuldenter, vilde have deres Opmærksomhed henvendt paa, at der blev afgivet en Beretning om, under hvilke Forhold det paagældende Produkt var skaffet tilveie, under hvilke Jordbundsforhold, hvilke Gjødningbetingelser, hvilke Klimabetingelser, hvilke Spøstforhold og hvilke Modenhedsforhold det var fremskaffet. Dette vilde Utsammen kunne gjøres, og ved en Sammenligning af saadanne Beretninger vilde man da muligens kunne fremdrage et Resultat med Hensyn til, hvilke Betingelser der udfordres for at fremskaffe en god Maltvare. Derimod forekommer det mig, at det er aldeles umuligt for den enkelte Mand at reise omkring og gjøre Forsøg her og der paa mange Steder og kontrollere Alt, baade Jordbundsforhold, Klimaforhold og Modenhedsforhold. At man meget anbefaler denne Bevilling, fordi den gives i Landvæsenets Interesse, kan jeg saa godt forstaa, og de Herrer ville vistnok ogsaa kunne forstaa, at jeg, som har været Landmand min meste Tid, mindst af Alle vilde være med til at negte en saadan Bevilling, naar jeg troede, at den paa nogen Maade vilde gjøre Nytte. Det er jo givet, at Alt, hvad der kan gjøres for Landvæsenet, maa og bør gjøres; men naar man ikke finder, at en Bevilling svarer til, hvad der tilsigtes med den, saa er det jo urigtigt at anbefale den. Jeg henstiller til ærede Medlemmer, hvorledes de ville stemme over dette Spørgsmaal; men jeg har ikke troet at kunne anbefale denne Bevilling, og naar den høitærede Minister mente, at vi kunde sige Nei næste Aar, hvis vi vilde, saa er det netop det, som jeg tror, at vi ikke kunne; thi skal der gjøres Forsøg med Dyrkning af Maltbyg, saa kan det ikke nytte kun at gjøre Forsøg et enkelt Aar. Har man først begyndt, saa maa man blive ved gennem en Aarrække, for at alle de forskellige Interesser kunne komme i Betragtning, og et saadant Forsøg tør vi ikke vente at kunne faae afsluttet i et enkelt Aar. Naar vi altsaa give Bevillingen nu, saa maa vi forudsætte, at den kommer til at gaa igjen gennem en længere Aarrække, og skal den gjøre praktisk Nytte, saa maa vi forudsætte, at den maa fordobles adskillige Gange; thi ellers vilde ikke alle de Hensyn, som her maa komme i Betragtning, kunne blive fyldestgjorte.

Th. Nielsen: De Bemærkninger, som jeg fremtom med angaaende Søndagsarbejde, have givet en Række Lædere Anledning til at dwæle ved det samme Spørgsmaal, hvilket jo kun kan være

glædeligt, thi det viser, at Spørgsmaalet har sin Interesse. Naar forøvrigt den høitærede Minister med Hensyn til Postkontorerne lovede, at han vilde lade Forholdene undersøge, da kan dette kun glæde mig. Jeg skal blot fremhæve, at det ikke er hele det Personale, som er ansat i Postkontorerne, men kun endel deraf, som have faaet det værre, end de havde det, førend Ministeriet forandrede Søndagsarbeidet for Postfunktionærerne i det Hele taget; men selv om det kun er nogle saa Funktionærer, hvormod dette gjælder, saa kan man dog ikke negte, at dette ikke er i sin Orden. Jeg kan derfor kun være tilfreds med, at Ministeren vil lade dette Forhold undersøge; men naar han paa en Maade bebrejdede mig, at jeg ikke havde angivet en praktisk Veie, ad hvilken Søndagsarbeidet kunde indskrænktes, saa skal jeg minde ham om, at, om end den Indskrænkning, som er foregaaet ved Postvæsenet, ikke er udtænt — om jeg saa maa sige — eller anvist af Finantsudvalget, saa er den dog foregaaet ved Initiativ fra Finantsudvalget. Forresten skal jeg indrømme, at det, at man kan være nødsaget til at aabne Kjøbenhavns Postkontor fra Kloften 5—7 Søndag Eftermiddag, har jeg ikke Noget at indvende imod, og det er heller ikke det, som jeg har sigtet til, naar jeg har bragt en enkelt Side deraf paa Bane. Det, jeg har sigtet til, er Forholdene ved Postkontorerne; men dette har ganske vist givet Anledning til, at Spørgsmaalet har faaet et videre Omfang, idet man har taget alle Funktionærerne med. Naar den høitærede Minister bebrejdede mig, at jeg egentlig ikke havde anvist nogen Veie til Spørgsmaalets Løsning, saa skal jeg sige, at Ministeriet jo dog vistnok ikke kan være ubekjendt med, men tværtimod maa formodes at have nogenlunde Kjendskab til, hvorledes Forholdene ere i England. Det er jo en bekjendt Sag, at Ministeriet har en vis Sum til derfor at lade sine Embedsmænd reise til Udlandet for at undersøge forskellige Forhold, og kunde dette da ikke ogsaa være et Forhold, som det var værd at undersøge? Forresten skal jeg paapege enkelte Ting, som efter min Mening ret vel kunde lade sig rette, saaledes f. Ex. med Hensyn til Postkontorbetjentene og Postmestrene. Saavidt mig bekjendt, have disse Folk ikke fri om Søndagen — ialtsald have de det kun i meget ringe Grad —, men der er jo Reserverpostkontorbetjente, og det kunde jo ikke være saa meget kostbart at lade disse reise. Paa denne Maade vilde da utvivlsomt den ene Klasse faae fri. Hvad Jernbanen angaar, da forekommer det mig nok, at Gods- og Passagerbetjentene kunde indstilles om Søndagene. Dette tror jeg dog, at man maa finde sig i, og det vilde jo heller ikke ramme de Arbejdere, som det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgfreds (Lauber) omtalte, thi Personerne — det indrømmer jeg — kunne ikke indstilles om Søndagen. Men overfor de Funktionærer, som skulle syssel-